

#34. Met het KIT is Nederland SDG-fit met Mark Schneiders

Intro: "Maar uiteindelijk denk ik ook wel dat sociaal rendement zich uiteindelijk ook uitbetaald in financieel rendement. En als jij de verkeerde keuzes maakt als organisatie, dan ga je gewoon de mist in. Dan heb je een probleem."

Intro: "Welkom bij Money Matters. Een podcast van Social Finance NL waarin geld en impact centraal staan. Door in gesprek te gaan met politici, investeerders, filantropen, banken, sociaal ondernemers en andere specialisten proberen we antwoord te krijgen op de vraag hoe je sociale impact het beste kunt financieren."

Ruben: "Hi en leuk dat je luistert naar Money Matters. Ik ben Ruben Koekoek, Social Finance NL en vandaag als co- host..."

Anna: "Anna Verkaik, ook van Social Finance NL. Leuk om weer terug te zijn."

Ruben: "Welkom. Ja , je was even in Schotland."

Anna: "Ja, klopt."

Ruben: "Wat heb je gedaan?"

Anna: "Ik heb heel veel gewandeld. En naar de natuur gekeken om mij heen."

Ruben: "Ah kijk. En Schots weer ook?"

Anna: "Nee. We hadden erg goed weer."

Ruben: "Kijk. Leuk om te horen. We gaan het natuurlijk weer hebben over investeren in sociale impact en vandaag gaan we het hebben over de haalbaarheid van de Sustainable Development Goals en hoe het Koninklijk Instituut voor de Tropen hieraan bijdraagt. En dat doen we niet alleen. Anna, wil jij onze gast van vandaag introduceren?"

Anna: "Vandaag bij ons te gast, iemand die kan terugkijken op een impactvolle, internationale carrière. Hij werd uitgezonden voor ING als bankier naar onder andere Hongkong, Buenos Aires en New York. Daarna reisde hij heel Afrika door voor de African Development Corporation. Sinds 2014 is hij aangesteld als CEO van het Koninklijk Instituut voor de Tropen, om nieuwe kansen te creëren voor het instituut. En met succes! Naast een onderzoeksinstituut, staat het KIT sinds 2017 bekend als het eerste SDG-House. Er worden evenementen georganiseerd, opleidingen gefaciliteerd en ruimtes verhuurd aan sociale ondernemingen, zoals onder andere Social Finance NL. Deze zomer gaat hij officieel met pensioen, maar vandaag gelukkig nog bij ons in de podcast. Mag ik u voorstellen: Mark Schneiders!"

Ruben: "Welkom."

Mark : "Dankjewel."

Ruben: "Onze huisbaas."

Mark: "Dat klopt. Jullie betalen de huur heel netjes. Dus daar ben ik blij om."

Ruben: "Goed om te horen. Ik wil het nog even over die deurklink hebben die een beetje rammelt of is dit niet het moment?"

Mark: "Kan na de podcast."

Ruben: "Trouwens. De deurklinken van het KIT zijn wel heel bijzonder, hè."

Mark: "Ze hebben allemaal de vorm van een olifantenslurfje. Dat komt door de achtergrond van het instituut."

Ruben: "En waarom een olifantenslurf?"

Mark: "Dat kan ik je nou niet precies vertellen. Maar er zitten allemaal symboliek in het gebouw. Bijvoorbeeld alle raamklinken, dat zijn haantjes. En dat heeft ook met waakzaamheid te maken. Dat soort dingen. Maar ik weet het precieze er niet vanaf."

Ruben: "We hebben een rondleiding gekregen."

Anna: "Klopt. Volgens mij had het iets te maken met een olifant is een goed teken voor als je de deur, voor verandering als je de deur open doet, een nieuw begin."

Ruben: "En het haantje."

Anna: "Dat is wat mark zegt volgens mij, dat ie waakzaam is. Dat er geen boze dingen naar binnen komen of goede dingen naar buiten gaan. Zoiets."

Ruben: "Het is in ieder geval een inspirerende en prachtige omgeving om te werken. En Anna zei het al. Je gaat met pensioen. 25 augustus. Dat hoorde ik. Dat je dan 66 jaar en 7 maanden bent."

Mark: "Dat is de AOW leeftijd, voor mijn leeftijd. Dat is een raar idee natuurlijk. Na vele jaren waarin ik heb mogen werken. Maar het gaat gebeuren. Dus het nadert heel snel."

Ruben: "Nou mooi. De podcast is een goed moment om even terug te blikken wat er allemaal is gebeurd en wat voor impact je allemaal hebt gerealiseerd. En we gaan het hebben over die Sustainable Development Goals, een onderwerp dicht bij jouw hart. Maar voor we daarvoor twee stellingen op je gaan afschieten, beginnen we altijd met de rubriek: de uitglijder."

Ruben: "We doen allemaal op dagelijkse basis verschillende investeringen. Dat kunnen kleine, maar ook grote uitgaven zijn. En daar maken we ook allemaal weleens een misser mee. Daarom ook Mark aan jou de vraag: 'Wat is de meest onzinnige uitgave die je gedaan hebt?'"

Mark: "Ik ben natuurlijk wat voorbereid op deze vraag. Dat stond al in de notes. Goede vraag. Ik ben een koopjesjager. Dus dan koop je af en toe wat dingen waarvan je denkt, waarom heb ik dit nou gekocht. Maar het was dan misschien goedkoop ofzo. Of het zag er leuk uit. Wat vaak gebeurt, dan zie je dingen op een website, vooral van die dingen die uit China komen. Dat belooft van alles en als het dan komt, dan is het een enorm teleurstellend dingetje dat niet werkt, maar wat je zo weer weg wilt doen. Dat is een voorbeeldje."

Ruben: "Nee, dat snap ik. En jij hebt echt heel Afrika over gereisd. Neem je dan ook altijd allerlei dingen mee. En ben je dan ook iemand wiens huis volstaat met kunst wat je van reizen hebt meegenomen?"

Mark: "We hebben wel hier en daar wat gekocht, maar het valt wel mee. Ik heb niet enorme collecties aangelegd. Mijn vader was ook in dat soort landen. En die heeft dat meer gedaan. En dat hebben we natuurlijk allemaal georven. Daar zitten natuurlijk hele mooie dingen bij."

Ruben: "Want jij hebt een groot deel van je jeugd in Nigeria doorgebracht toch?"

Mark: "Mijn vader zat daar toen ik dertien was. En ik ben toen daar niet gaan wonen, maar wel heel veel geweest. En dat was voor mij eigenlijk het begin van: ik wil naar het buitenland. Ik vond dat spannend, wat er allemaal gebeurde. Hij is daarna naar Indonesië gegaan. Toen ik student was. Dus toen kon ik mooie reizen maken daar. En zo heb ik zelf ook gekozen voor een internationale carrière."

Ruben: "Kijk. Daar gaan we het straks nog over hebben, maar we gaan nu door naar de stellingen. Mark, in deze podcast zijn we op zoek de vraag hoe je sociale impact het beste kunt financieren. Vandaag staan de Sustainable Development Goals centraal en ook de vraag hoe het KIT daar een rol in speelt. Maar voor we daar naartoe gaan, wat is het KIT, het Koninklijk Instituut voor de Tropen?"

Mark: "Het KIT is aan de ene kant een onderzoeksinstituut met 90 professors. Die werken aan wereldwijde gezondheidszorg. En aan de andere kant landbouw en gender. En heel erg gericht op voornamelijk Afrika. Ook andere ontwikkelingslanden. Dat is de ene kant van KIT. Aan de andere kant zijn wij ook een campus, met daarop zijn wij gastheer van organisaties zoals jullie. Het zijn er ongeveer 70 op dit moment. Grote en kleine en groeiende, bijna allemaal groeiend. En verder zijn wij ook een evenementenlocatie. We hebben een hotel van 80 kamers. We hebben mooie zalen die we verhuren. En dat alles heeft zowel aan de kennis-kant als aan de campus-kant een impactdoel. We willen dat de SDGs behaald gaan worden. Daar zetten we dit prachtige gebouw voor in."

Ruben: "En ik kan mij herinneren, was Kofi Annan er en werd het SDG-house geopend men tram en alles. Wat is het SDG-house? En misschien kan je dan ook vertellen wat de SDGs precies inhouden?"

Mark: "De SDGs zijn de werelddoelen van de verenigde naties die tot 2030 lopen. Die komen heel snel dichtbij. Het zijn 17 doelen die te maken hebben met sociale

voortgang, met het milieu, op allerlei vlakken, en ook economische voortgang. En de slogan is eigenlijk 'leave no one behind'. Ze gelden zowel voor de zich ontwikkelende wereld als voor de ontwikkelde wereld. Want eigenlijk nieuw is, de voorganger de Millennium Development Goals waren gericht op de zich ontwikkelende landen. En nu moeten we in Nederland hier ook naar kijken. Dus die doelen zijn een leidraad. En er zijn ook iets van 170 subdoelen die heel concreet zijn. De landen rapporteren op deze doelen. Dus Nederland heeft ook een rapportage elk jaar over de voortgang van deze doelen.”

Ruben: “Kijk en dat brengt mij meteen naar de eerste stelling: ‘Ondanks een trage start, gaan we de SDG-doelen halen.’”

Mark: “Dat vraag je aan mij. Ik denk dat of we ze halen, dat hopen we natuurlijk allemaal. Er zijn heel veel doelen. De Millennium Development Goals waren er vijf. En hier heb je dus 17 en nog zoveel subdoelen. Of we ze allemaal gaan halen, is de vraag. Maar het mooie van de SDGs is, dat het een gemeenschappelijke taal is en een richting. En dat steeds meer mensen daarnaar kijken: organisaties, bedrijven, overheden, ook die individuele mensen, kijken naar deze SDGs als doel waar we naartoe moeten. En dan worden dat misschien nu wel al de SDGs genoemd of dat men werkt aan een SDG, maar uiteindelijk gaan we die richting op. Dus je ziet voortgang.”

Ruben: ‘Maar door Corona is er ook veel achteruit gegaan toch? Of zie je op alle punten wel voortgang?’

Mark: “Nee Covid heeft heel veel geremd, in ontwikkelingslanden vooral. En deze oorlog in Oekraïne is ook een zaak wat dit bemoeilijkt. Want op een gegeven moment moeten ze toch misschien weer kolencentrales aan gaan zetten, dus dat soort dingen maken het niet makkelijker. Maar over het algemeen gaan we wel die richting op. En als je kijkt naar de verschillende doelen. Ik zat net nog even het rapport van Nederland door te kijken. We zijn in Nederland vooruit gegaan met verduurzaming van de landbouw. De gender gelijkheid is ook vooruitgegaan vergeleken met het eerste rapport van een paar jaar geleden, betere beloning, gelijke beloning, meer arbeidsparticipatie voor vrouwen. Er is ook meer aandacht voor de zorg voor jongeren gekomen. Energievergroening dat is natuurlijk ook hard aan het gaan, minder daklozen. Ik noem een aantal dingen. Inkomensgelijkheid bijvoorbeeld staat hier ook in. En dat komt nu ook op de agenda van wat dit kabinet wilt doen. Dus we gaan wel die richting op.”

Ruben: “Oké, dus positief. En kan je dan die SDGs, is eigenlijk een soort meetinstrument ook of zie ik dat verkeerd?”

Mark: “Je kan ze meten. De doelen zijn redelijk concreet, maar die moeten ook per land weer vertaald worden naar concrete doelen. Dat is in Nederland niet gedaan helaas. Er zijn landen die dat wel gedaan hebben. Er zijn landen waar de SDGs beheerd worden door de premier van het land. En die test elke wet die er is met die SDGs. Daar hebben we in Nederland niet voor gekozen. Er is wel een campagne geweest bij het laatste regeerakkoord om dat proberen te bewerkstelligen, maar dat is niet gebeurd. Dat is natuurlijk wel jammer, want dan was het wel harder gegaan.”

Anna: "Ik zat te denken. We hebben laatst ons rapport uitgebracht, Impact and the City, waar we binnenkort ook nog een podcastaflevering over maken. Daar hebben Marvin Rees

voor geïnterviewd. Dat is een burgemeester van Bristol. En die heeft zelfs op gemeentelijk niveau een heel framework gemaakt waar ze dus die SDGs gebruiken als basis om te zeggen, wat willen we in Bristol gebruiken en hoe kunnen we dat doen? En daarvoor met een heel aantal verschillende stakeholders mee aan de slag gegaan, met die SDGs als basis. Wij vonden het wel interessant om zo'n raamwerk te gebruiken op stadsniveau kan bedenken wat je kan doen. Of op landelijk niveau."

Mark: "Dat gebeurt hier in Nederland ook. Je hebt SDG gemeentes. Os was de eerste gemeentes die hierop voorliep. Maar andere gemeenten hebben dat gevolgd. En die zijn ook heel concreet bezig met de SDGs. Maar ook bedrijven die, als het vanuit het World Economic Forum is dit ook echt heel erg bij elkaar gebracht en hele grote bedrijven zijn hier nu ook echt serieus mee bezig, rapporteren erop. Dan zijn er natuurlijk de kampioenen zoals Unilever of DSM, maar andere moeten ook meedoen. Beleggers beginnen nu ook natuurlijk steeds meer te vragen hiernaar. Dus het is toch een stroomversnelling waar we inzitten."

Ruben: "Maar toch even een kritische noot, want ik lees ook gemeentes die het omarmen, de SDGs. Maar je wilt natuurlijk dat het integraal het hele beleid gemeten wordt op de SDGs. Dat er doelen gesteld worden en er aan het eind van zo'n coalitie periode gemeten wordt in hoeverre daar progressie op is gehaald. En wat ik wel, maar misschien zie ik het verkeerd he, maar het omarmen is een ding. Maar dat is wel makkelijk. Maar het echt, je hele beleid aan de meetlat van de SDGs ophangen, dat zie ik wel een stuk minder. Bristol is daar leidend in, maar in Nederland kan ik niet een voorbeeld noemen waarvan het college zegt van, he er zijn zoveel SDGs, deze hebben we eruit gehaald. We staan nu hier en we komen daar. Reken over vier jaar maar af."

Mark: "Zeker. Dat gebeurt in meerdere of mindere mate. Ik noemde Os, dat is wel een gemeente die daarin voorop loopt. Maar ja, ach, natuurlijk het is niet overal zo. Maar ik ben iemand van het glas is halfvol. Er is altijd kritiek. Ik denk dat uiteindelijk toch die stroom en die richting. Ik zit nu acht jaar op deze stoel. En ik vind dat er ongelofelijk veel veranderd is in Nederland. Acht jaar geleden was dit echt niet zo op de agenda als dat het nu is. Dus voor mij is het glas halfvol."

Ruben: "Voor jou ook?"

Anna: "Ik denk het wel."

Ruben: "Ik moet zeggen. Ik ben wel kritisch, want op de agenda staan is belangrijk. Maar over 7,5 jaar is het afgelopen. Zeker de natuurdoelen, dus biodiversiteit en CO2 reductie dat gaat ook voorbij. Ik bedoel meer van, als er geen biodiversiteit is of als de aarde teveel opwarmt dan is er geen kans om dat te herstellen. Dus ik denk wel dat we er nog wat harder kunnen."

Anna: "Het zijn ook wel ambitieuze doelen, denk ik. Doel 2, volgens mij Zero Hunger. Geen honger meer in de wereld, bewerkstellig dat maar eens. Ik weet ook niet of het

realistisch is dat dat de doelen helemaal 100 procent worden gehaald. Ik weet ook niet of dat het doel was. Maar ik weet niet hoe jij er tegenaan kijkt?”

Mark: “Er zijn een paar plekken waar er honger is. en door de oorlog met Oekraïne-crisis is het erger geworden. Maar eigenlijk kunnen we heel veel mensen kunnen voeden. Bijna 8 miljard mensen”

Anna: “Ik geloof dat we genoeg voedsel hebben om alle mensen te voeden.”

Mark: “Ja, dat komt door technologische vooruitgang. Dat heeft ook weer z'n nadelen. Maar het is, ik denk dat sommige dingen wel gaan werken, maar er zijn natuurlijk heel goed dat er klimaatdrammers zijn. En heel goed dat er mensen rechtszaken beginnen. Dan wordt het allemaal urgenter. En ik ben met je eens. Natuurlijk, de klimaatverandering is heel urgent. En daar is eigenlijk nog, dat gaan we eigenlijk nog te langzaam.”

Ruben: “En op het gebied van finance, want je bent een financiële man. Er zijn triljoenen, dus duizenden miljarden om de SDGs te bereiken. Is de financiële wereld, speelt die haar rol? Of kan die nog veel belangrijker worden?”

Mark: “Daar heb ik wel mijn twijfels voor. Ik zie, als je bijvoorbeeld in Nederland kijkt, banken zijn ontzettend voorzichtig geworden door ontzettend veel regels die ze krijgen. steeds meer, denk aan alle compliance waar ze mee bezig zijn deze dagen. Ze worden overspoeld met regels. Dat maakt ze natuurlijk niet ondernemender. Dat is wel een probleem denk ik. Maar goed, banken zijn niet de enige vorm van finance. Er komt natuurlijk steeds meer uit kapitaalmarkten, uit privé investeerders. En ik denk dat die ook wel steeds meer gemotiveerd zijn om bepaald rendement te krijgen, impact rendement, wat niet alleen puur financieel rendement is.”

Ruben: “Want jij hebt al redelijk vroeg in Afrika met een private equity fonds geïnvesteerd. Was je toen ook al bezig met financieel en impact rendement of speelde dat toen nog minder?”

Mark: “Nou, zeker wel. Want heel veel van die Afrikaanse financiële instellingen die krijgen geld van ontwikkelingsbanken. En die stellen allemaal eisen. En terecht, want voor hun geldt, wat lang geld is tegen lage voorwaarden, wilden zij bepaalde rendementen hebben op sociale rendementen. Dat is aan de kant van degene die geld lenen aan dit soort instituties. Maar klanten ook willen dit soort dingen, want de grote massa in Afrika is natuurlijk niet zo rijk als hier. Dus die hebben ook hulp nodig met hun dagelijkse behoeften. Dus in de landen waar de banken meer ontwikkeld zijn, zoals Kenia, die banken gaan echt wel dieper naar kleine boeren en die nemen wel risico. En dat is goed te zien. Dat is niet overal zo hoor. Er zijn ook banken die heel lui zijn en alleen maar staatsleningen op hun balans nemen.”

Ruben: “Oké, maar in de financiële sector, die zeg je, die kan wel meer doen. Wat is een concrete kans die de financiële sector nog kan aanpakken?”

Mark: “De financiële sector is natuurlijk heel breed. Ik zou het niet direct weten. Er zijn heel veel kansen. Er zijn natuurlijk heel veel kansen ook voor sociale ondernemingen, die

wat minder rendement opleveren maar wel bepaalde impact produceren. Dat is natuurlijk best lastig om dat te meten. Ik hoorde net het interview wat jullie hadden met Wouter Bos, de balans tussen impact en financieel rendement. Hoe meet je dat? Daar zijn boeken over geschreven en dat verandert constant. Maar uiteindelijk denk ik ook wel dat sociaal rendement zich uiteindelijk ook uitbetaald in financieel rendement. En als jij de verkeerde keuzes maakt als organisatie, dan ga je gewoon de mist in. Dan heb je problemen. Dus ik denk dat zowel de bedrijven, als de financiële wereld die richting ook opgaat, omdat het ook niet anders kan.”

Anna: “Want je gaf aan, er zijn nu zoveel regels en banken zijn zoveel bezig met compliance. Denk je dan ook dat er minder regels moeten zijn of denk je dat dat meer bij de inrichting van de banken zelf ligt, in de cultuur? Waar denk je dat het probleem, of een oplossing, zou kunnen liggen?”

Mark: “De oplossing is er eigenlijk al aan het komen. Er komen steeds andere vormen van financiering. Er komt steeds meer privé-geld. Er komt steeds meer risicogeld. Dus de banken worden eigenlijk kleiner en steeds onbelangrijker in het totaal van het hele spel. Ik ben natuurlijk, ik kom nog uit de tijd van de grote banken. Dat ik dat ondernemerschap wat wij toen hadden, toen ik bij de ING zat, dat is wel denk ik een stuk verder te zoeken dat het vroeger was.”

Ruben: “Dat denk ik ook. Adyen is ook veel meer waard dan ING en ABN AMRO bij elkaar. Goede oude tijd. Toen banken het nog voor het zeggen hadden. We gaan door naar de volgende stelling: ‘het verlies van subsidie was voor het KIT een blessing in disguise.’”

Mark: “Ja, goede vraag. Ik geloof van wel.”

Ruben: “Want heel even terug. Minister van Buitenlandse Zaken subsidieerde het KIT gewoon. Die subsidie die stopte. Dus er is heel hard gesaneerd. Eerst door een interim manager en toen ben jij aangesteld als iemand met ook een commerciële bril om te zorgen dat het KIT ook onafhankelijk kan functioneren. Toch? Dat is even de voorgeschiedenis.”

Mark: “Klopt helemaal.”

Ruben: “En wat doet dat met een organisatie?”

Mark: “Die organisatie was behoorlijk in trauma toen ik kwam. Mensen hebben ontzettend veel collega's zien verdwijnen. En dat is natuurlijk echt heel moeilijk voor werknemers. Ik kwam er natuurlijk in met een hele frisse blik. Ik had dat allemaal niet meegemaakt. Dus dat is wel denk ik heel goed, om dan zo'n iemand aan te stellen die met een nieuwe, helemaal schoon daar binnenkomt. Maar jouw stelling dat ging even wat geleidelijker. We hadden 20 miljoen subsidie per jaar die we kregen tot ongeveer 2012, 2013. En een groot gedeelte ging naar het museum. Het museum is toen afgestoten. De collectie is naar de overheid gegaan. Maar er ging ook geld naar de kennisafdeling. Maar dat was al een stukje minder geworden dan de jaren daarvoor. Dus de mensen van de kennisafdeling waren al wat meer gewend geraakt om te zoeken naar

opdrachtgevers anders dan het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Dat is denk ik wel een redding geweest. Daardoor waren ze al in de modus van, we moeten opdrachten vinden. Dus ze waren zeer gemotiveerd al op dat moment. Alleen de manier van werken was denk ik wat minder georganiseerd dan dat we dat inmiddels wel hebben gedaan, zeg maar. Dus de basis zat erin. We willen als kennis instituut overleven. We zijn heel goed. We kunnen erg veel. Dus we kunnen ook opdrachten binnenhalen van andere opdrachtgevers. Dus dat was aan de kenniskant. Aan de andere kant, het gebouw stond half leeg. En die collega's waren verdwenen. Dus dat was best wel traumatisch. Verder zaten we ook in een markt waarbij er toch nog crisis was in de 2014 was het nog de nasleep van 2008. Dus de kantoormarkt die was heel slecht. Wij hebben toen langzaam zijn we gaan zoeken naar gelijkgestemde organisaties die in ons gebouw zouden willen komen en toen zijn we terecht gekomen bij sociale ondernemers, bij ook impactfondsen. En in het begin konden we niet zo kiezen, maar wat het leuke was, er kwam er eentje binnen en die zeiden, we hebben nog wel twee of drie anderen, mogen die ook binnenkomen? En zo kwam dat in een stroomversnelling terecht. En na, denk ik 2, 3 jaar begonnen we best wel vol te lopen. We hebben eigenlijk al 4 jaar een wachtlijst, van mogen we erin? Dat is denk ik wel echt een omslag geweest."

Ruben: "Dus dat is ook wel dat al die andere organisaties binnen de muren van het KIT zitten, dat is wel die blessing in disguise geweest?"

Mark: "Ja, precies. Maar goed, nog even teruggaand naar iets wat er dus al was. Dus die kennisafdeling. Was het een blessing in disguise dat we opeens die subsidie kwijt raakten en dat mensen anders gaan acteren. Ik geloof van wel. Ik weet niet of al mijn collega's het met mij eens zijn, maar ik denk wel dat we daardoor gedwongen werden om steeds relevanter te zijn en iets te produceren voor klanten die specifiek iets wilden. Daarvoor was er een soort, dat heette de output financiering. Dan werd er een agenda gemaakt met het Ministerie van Buitenlandse Zaken, van gaan jullie dit maar bestuderen. En aan het eind van het jaar werd er dan gekeken wat er gemaakt was. En nu moeten wij nog steeds opzoek naar opdrachten. Via collega's, via collega-organisaties of via tenders. En dat maakt dat mensen, dat we onszelf ook beter moeten verkopen, in de markt moeten zetten en wat we maken, dat moet natuurlijk toch getest worden of het goed is of niet. En daar komen we heel goed uit, hoor."

Anna: "Ik was benieuwd, als je terugkijkt naar je carrière en ook je ervaring die je hebt meegenomen naar het KIT, wat is dan de belangrijkste verandering? Je geeft al aan dat die ondernemende geest is heel belangrijk. Denk je dat dat het belangrijkste is wat je hebt meegenomen naar het KIT toe of hoe zie je dat zelf?"

Mark: "Dat denk ik wel. Het was best voor de toezichthouders een gok om mij aan te nemen. Voordat ik kwam, zaten er mensen die kwamen meer uit de academische wereld. Of misschien het Ministerie of uit die omgeving. En ze moesten toch iets anders met KIT, een organisatie zonder enige subsidie, want we hebben nu geen subsidie meer. En dat van 20 miljoen naar nul. Dus bij mij zat het er natuurlijk wel heel erg in van, ik heb nooit subsidie gehad. Ik heb natuurlijk altijd moeten ondernemen op een bepaalde manier natuurlijk wel in een grote organisatie, om te zorgen dat we genoeg geld verdienen. En ik vond dat eigenlijk, bij mij kwamen er ook allerlei dingen los die ik daar lekker bij het KIT mocht gaan proberen. Dat kwam goed bij elkaar, denk ik."

Ruben: "Dus er zijn heel veel voordelen daarbij. Moet je ook weleens waken dat er een soort missiondrift optreedt, dat het te commercieel wordt of dat mensen teveel bezig zijn met hun broek ophouden?"

Mark : "Bij de kennisafdeling is dat best een ding. We werken uurtje-factuurkje, om het zo maar simpel te zeggen. Maar eigenlijk hebben we ook een bepaald impactdoel en willen we niet alleen maar ons salaris terugverdienen. We zijn natuurlijk een AMBI. We hoeven geen geld te verdienen, maar we willen eigenlijk ook een prominente stem zijn op bepaalde gebieden. Dat hebben we ook geformuleerd in de laatste strategie. Dat betekent dat je ook wel wat tijd en ruimte moet hebben om te kunnen publiceren en mensen bij elkaar te brengen. en dat is eigenlijk het doel van mij, van ons eigenlijk, was altijd om toch wel geld over te houden en dat in dat soort dingen terug te stoppen. Dat is nog steeds het doel, eigenlijk. Dus de kennisafdeling moet veel zorgen dat ze rondkomen en dat doen ze behoorlijk goed, maar aan de andere kant willen wij als totaal als management van KIT, willen we graag prominenter onze stem laten horen en daar moet dus ook geld in. En ik denk dat de medewerkers daar heel gemotiveerd over raken, dat willen ze ook graag. Dat doen we ook hoor. Dat is een van de dingen wat hun motivatie is om bij ons te werken."

Ruben: "Mooi om een kijkje te krijgen over wat er allemaal is gebeurd bij het KIT en jouw rol daarin. We gaan naar de volgende rubriek: 'De Impactdraad.'"

Ruben: "Daarmee zijn we bijna aan het einde gekomen van deze podcast. We sluiten deze podcast ook af met een persoonlijke rubriek. Zeker nu je op de rand staat van je pensioen, willen we weten, wat is niet de rode draad, maar de impact draad die daar doorheen loopt?"

Mark: "Mooie vraag. Dat was natuurlijk helemaal niet zo bedacht. Zo ben ik ook niet echt. Maar ik wil wel iets noemen wat mij enorm bij is gebleven. Ik was toen 13 en ik was op bezoek bij mijn vader, bij mijn ouders in Nigeria, die op een compound woonde waar diplomaten zaten en hadden tennisbanen mochten we op spelen. Daarnaast was gewoon nog het land waar iedereen op mocht lopen. Daar stond een grote doos en daar woonde een jongen in. En dat heb ik nooit vergeten. Die jongen, hoe kan dat nou? Hoe kan daar nou opeens een jongen, ik weet niet hoe oud hij was, 13 of 14 jaar. Er waren geen ouders te zien. Hoe bestaat dat? Dat is voor mij wel echt een moment wat ik nooit vergeten ben over armoede en hoe zo'n land in elkaar zit. Aan de andere kant denk je ook van, ja maar er is hier zoveel ellende. Dat kan je niet allemaal aanpakken. Je moet je toch focussen op bepaalde dingen. Nigeria was toen net een aantal jaar was eigenlijk 10, 15 jaar onafhankelijk, maar het begon natuurlijk niet de goede kant op te gaan qua armoede, qua gezondheidszorg. En dat zag je natuurlijk om je heen. Dus dat dilemma van, er is een probleem, maar hoe ga je dat aanpakken, dat is wel altijd bij mij gebleven. Dat was eigenlijk toen ik jong was. Een van de dingen die mij ook gedreven heeft om naar ontwikkelingslanden te gaan, of het nou de armere landen te gaan om daar te werken, vond ik ook altijd at er zoveel te doen is. wat daar gebeurt heeft een direct een veel grotere impact dan hier. Wij zitten hier toch in de marge te draaien aan de knoppen. Maar als je iets in Afrika doet of in Zuid-Amerika, dan heeft dat direct een snellere impact

op meer mensen. Dus voor mij was dat echt een drive om in dat soort landen te gaan werken.”

Ruben: “Mooi. Dat brengt ons op het einde van de podcast. Anna, wat neem jij mee uit het gesprek?”

Anna: “Ik vind het mooi om te zien, wat je zegt, die ondernemende geest, dat je toch een frisse blik blijft houden, dat dat belangrijk is en dat dat ook veel nieuwe kansen kan brengen. Eigenlijk op elk gebied. dat vind ik wel een mooie om mee te nemen. Als je maar een actieve houding hebt en probeert om elke keer ergens met een nieuwe blik tegenaan te kijken, dat je dan een hele hoop impact kan maken.”

Ruben: “Nou mooi. En we zijn je niet kwijt in de impact-wereld volgens mij, want je doet nog tal van stichtingen en besturen. Dus ik neem dat je nog volop actief blijft in het wereldje, ook als je de pensioengerechtigde leeftijd hebt bereikt.”

Mark: “Nou ik hoop het wel. Inderdaad ik heb een aantal besturen en die hebben wel allemaal te maken met dit onderwerp. Dus misschien is er nog wat meer te doen. Misschien heb jij nog wel een baantje voor mij?”

Ruben: “Nou er zijn vacatures vrij op Social Finance. Dankjewel Mark, voor het inspirerende gesprek. Ook dank ABN AMRO en het Oranje Fonds voor het mede mogelijk maken van deze podcast. Productie: Spraakmaker Media. Redactie: Daphne Sprecher en Nina Berculo. En laat een review achter op Spotify of Apple Podcast e`of neem een kijkje op www.socfin.nl.”